

delší dobu před útokem srnce na žalobkyni. Břímě důkazní nenáleží tedy prvému žalovanému; úspěch žaloby jest podmíněn naopak důkazem, že prvý žalovaný útok srnce a tím i zranění žalobkyně zavinil. Takové zavinění bylo by lze dle povahy věci spatřovati a žalobkyně je také spatřuje jen v tom, že žalovaný hajný připustil, aby špičák utekl z jeho domu do lesa, a nepodnikl ničeho, by se ho opět zmocnil, nebo jej odstřelil. Předpokladem pro toto zavinění by však bylo, že žalovanému byla nebezpečná povaha špičáka již v době, když špičák utekl do lesa, známa. To nebylo zjištěno a neposkytují také spisy pro takové zjištění nejmenší opory. Dřívější útoky srncovy, ze kterých žalobkyně dokazuje, že zlá povaha srncova byla žalovanému známa, totiž útoky na N-ovou, L-ovou a S-ovou, staly se vesměs teprve krátce před 4. květnem 1922, kdy žalobkyně byla srncem zraněna; tehdy byl srnec již dávno na svobodě. Není ani prokázáno, že by byl žalovaný mohl předvídati, že srnec se stane časem nebezpečným, neboť znalec vysvětluje pozdější útoky srncovy nikoli zlou povahou, nýbrž hravou bujností, která časem pomíjí. Zamítnutí žalobní žádosti ohledně prvního žalovaného vyhovuje tedy zjištěnému stavu věci i zákona. Stejně bezpodstatným jest dovolání ohledně druhého žalovaného jako pána honitby. Zavinění jeho spatřuje žalobkyně v tom, že srnec, ač byl nebezpečný, nebyl dle §u 56 slezského honebního zákona ze dne 13. ledna 1903, čís. 42 z. zák. chován v uzavřené oboře a že nebylo učiněno ani jiné opatření, aby nikomu neublížil. Srnčí zvěř nenáleží však ke zvěři nebezpečné a chová se obecně mimo obory; k jinému opatření za účelem odvrácení hrozícího nebezpečí nebylo pro lesní správu důvodu, dokud srnec neprojevil nebezpečné povahy. K opatření takovému byl by býval povinen jednak spoluzalovaný hajný, jednak jeho představený vrchní lesní správce. O onom zjišťuje odvolací soud výslovně, že hlásil zlou náklonnost srncovu a splnil tím svou povinnost. Ohledně vrchního lesního správce zjišťuje odvolací soud v souhlasu s prvním soudem, že špičák byl mladý, nepatrný, nezpůsobil až do případu žalobkyně žádné škody a nemohl býti pokládán za zvíře nebezpečné, takže nebylo důvodu k nějakému zvláštnímu, u srnčí zvěře neobvyklému opatření. Nebyla-li ani hajnému, ani lesnímu správci prokázána nedbalost, neschopnost nebo nějaké konkrétní, třeba jen objektivní zavinění, nelze o nich tvrditi, že projevíli nezdatnost ve smyslu §u 1315 obč. zák., ze které žalobkyni vzešla škoda, a nelze jich zaměstnavatele činiti zodpovědným za jejich jednání neb opomenutí. Právně pochybeným jest poukaz žalobkyně na velký majetek druhého žalovaného jako samostatný důvod povinnosti k náhradě škody. Majetek jest takovým důvodem jenom v případech §u 1310 obč. zák., totiž, byla-li škoda způsobena osobou nepřičetnou, a poškozený od nikoho jiného než od ní samé nemůže náhrady obdržeti. Takového případu tu není.

Čís. 3542.

Daň z obratu (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n.).

Byla-li 1% daň z obratu již zakalkulována v přejímací ceně za obi-

liny a zákonem ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n., nebyla zvýšena daňová sazba, není dodavatel oprávněn požadovati na odběrateli ještě další 1% z důvodu daně z obrátu.

(Rozh. ze dne 26. února 1924, Rv II 735/23.)

Žalobu, již domáhal se prodávatel na kupiteli zaplacení daně z obrátu za dodané obiliny, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud ji vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud zjistiv, že při určení přejímacích cen za obilí sklizně roku 1921 byla již 1%ní daň z obrátu do přejímacích cen, uvedených v §u 2 (3) vládního nařízení ze dne 30. června 1921, čís. 224 sb. z. a n., zakalkulována, vyslovil mylný právní názor, že žalobce jest přes to podle §u 12 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n. oprávněn, požadovati na žalovaném zaplacení 1%ní daně z obrátu z veškerých dodávek, poněvadž jednak zakalkulování do přejímacích cen nestalo prý se po vydání zákona o dani z obrátu, čís. sb. z. a n. 321/1921 a jednak prý nejsou přejímací ceny za obilí sklizně roku 1921 daně z obrátu sprostěny. Odvolací soud si však neuvědomil rozdíl mezi §em 12 zákona ze dne 11. prosince 1919, čís. 658 sb. z. a n., jenž platil až do 30. září 1921 a dle něhož nebyl podnikatel oprávněn účtovat zvlášť daň z obrátu osobě, mající nárok na dodávku, a mezi §em 12 pozdějšího zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n., kterým toto oprávnění podnikateli bylo již přiznáno. Při dodávkách, ujednaných za působnosti zákona čís. sb. z. a n. 658/1919, byla daň z obrátu přirozeně podnikatelem již zakalkulována do kupní ceny, když nesměla býti zvláště účtována (srov. spis Dra K. Engliše: »Daň z převodu statků a z pracovních výdonů a daň přepychová«, při §u 12 zákona). Od působnosti nového zákona, t. j. od 1. října 1921, bylo sice ustanovením §u 12 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n. dovoleno podnikateli jako platiteli daně z obrátu při dodávkách, smluvených ještě za působnosti starého zákona, avšak podléhajících již podle §u 10 nového zákona č. 321/1921 vyšší sazbě daňové, přesunutí na odběratele tuto vyšší daň z obrátu, směl však zvýšiti smlouvenou trhovou cenu jen o rozdíl zvýšené sazby daňové a byl povinen toto zvýšení tržové ceny příjemci dodávky řádně sčítovati (§ 49 (4) cit. zák. čís. 321/1921), nesměl však na příjemci požadovati více. V tomto případě šlo sice o dodávku t. zv. kontingentního obilí ve smyslu vládního nařízení ze dne 30. června 1921, čís. 224 sb. z. a n., pro něž byly stanoveny zvláštní ceny přejímací 190 Kč za 100 kg pšenice a žita a 185 Kč za 100 kg ječmene, bylo však odvolacím soudem zjištěno, že i zde byla již jedno-procentní daň z obrátu zakalkulována do přejímací ceny a byla tedy zároveň s kupní cenou přesunuta na příjemce dodávky jako plátce. Ustanovením §u 10 zákona čís.

321/1921 nebyla sazba daňová při dodávkách zemědělských výrobků, o něž ve sporu jde, vůbec zvýšena, nýbrž ponechána, jako v dřívějším zákoně, sazbou 1%ta úplaty. Byla-li však 1%ní daň z obratu zahrnuta již v ceně přejímací za obiliny a novým zákonem sazba daňová zvýšena nebyla, není žalobce oprávněn, kromě stanovené přejímací ceny požadovati na žalovaném ještě další 1% z této ceny z důvodu daně z obratu, neboť takto by příjemce dodávky musel platiti daň z obratu d v a - k r á t e a to jednou v přejímací ceně a podruhé ještě zvláště z ceny trhově, včetně 1% daně obratové, tedy ještě sazbou vyšší než 1% a žalobce jako podnikatel (dodavatel zboží) by byl bezdůvodně obohacen o zažalovaných 3.398 Kč 47 h, poněvadž sám jako platitel daně by ji platil pouze jednou (§ 5 čís. 1 cit. zákona). Právní názor odvolacího soudu přiči se duchu zákona, který připustil přesunutí daně z obratu podnikatelem na příjemce dodávky pouze v té výši, v jaké ji podnikatel sám platiti byl povinen (§§ 5, 10, 11, 12 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n.). Odvolací soud doličuje povinnost žalovaného k opětovnému placení 1%ní daně z obratu jen z doslovu §u 12 cit. zák., dle něhož podnikatel může odběrateli dodávky daň obratovou z v l á š t ě ú č t o v a t i, přehlíží však, že v tomto případě šlo o dodávku, ještě před účinností nového zákona o dani z obratu úřadem uloženou, a zřejmě ani nedbá rozhodného skutkového zjištění, že 1% daň z obratu byla tu již do přejímací ceny obilin započítána. Na věci ničeho nezmění, zda byla 1%ní daň z obratu zakalkulována do přejímacích cen obilin dříve, než zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n. nabyl účinnosti, neboť postup takový vyhovoval ustanovení §u 12 zákona čís. sb. z. a n. 658 /1919, v té době plativšího a také v §u 49 (4) a (5) nov. zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 321 sb. z. a n. bylo na takové případy pamaťováno přechodními předpisy o přípustnosti zvýšení nebo snížení trhovích cen zjednaných před působností tohoto zákona, pokud nový zákon obsahoval odchýlné sazby daňové oproti zákonu dřívějšímu.

Čís. 3543.

Pro nárok spolku proti jeho členu o vrácení věcí, jež mu byly jako činovníku spolkem svěřeny, jest pořad práva přípustným.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, R I 97/24.)

Žalované jakožto předsedkyni žalujícího dobročinného spolku byly svěřeny různé spolkové věci. Když se žalovaná funkce vzdala, domáhal se na ní spolek žalobou vydání věcí. K námitce nepřípustnosti pořadu práva s o u d p r v é s t o l i c e žalobu odmítl, r e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. D ů v o d y: Názoru soudu první stolice, že rozhodování o nárocích z příslušenství nějaké osoby ke spolku jako útvaru práva veřejného a o otázce platnosti či neplatnosti spolkového usnesení a porušení stanov na pořad práva nepatří a že nepřisluší proto soudu, o nich rozhodovati, nýbrž úřadům správním, re-